

nævnt. Pjecen vil blive udsendt til de psykiatriske afdelinger, således at den kan indgå som et led i orienteringen af patienterne om deres retsstilling.

På baggrund af Justitsministeriets tilkendegivelser konstaterede tilsynet, at tilsynet ikke vil blive medtaget i bekendtgørelse nr. 614 om klagevejledning. På den baggrund henstillede tilsynet den 23. januar 1990, at der snarest udstedes et cirkulære med en generel vejledning på området, og at muligheden for at rette henvendelse til tilsynet samt tilsynets funktioner bliver omtalt deri. Tilsynet fandt det væsentligt, at offentligheden og de institutioner og det personale, der behandler de pågældende patienter, er bekendt med grundlovens bestemmelser og tilsynets funktioner. Tilsynet henstillede endvidere, at der samtidig udarbejdes en brochure i let tilgængelig form, der specielt henvender sig til de psykiatriske patienter og deres pårørende.

Tilsynet afventer Justitsministeriets udkast.

b. Tilsynets arbejdsopgaver i relation til de psykiatriske patientklagenævn

I henhold til psykiatriloven er der i hvert statsamt samt i Københavns Kommune oprettet psykiatriske patientklagenævn. Patientklagenævnene behandler klager over tvangsbehandling, tvangsfiksering, anvendelse af fysisk magt og beskyttelsesfiksering på de psykiatriske afdelinger. Patientklagenævnene har dermed kompetence til at behandle en type af sager, som også kan behandles af tilsynet. De psykiatriske patientklagenævns afgørelser kan påklages til Sundhedsvæsenets Patientklagenævn.

Tilsynet har foreløbig besluttet, at konkrete sager, der åbenlyst hører under patientklagenævnenes kompetence, skal henvises dertil, og at disse sager almindeligvis ikke vil blive behandlet af tilsynet. Tilsynet ønsker endvidere ikke at fungere som egentlig ankeinstans for Sundhedsvæsenets Patientklagenævn.

c. Københavns Statsamts psykiatriske patientklagenævns manglende funktion

Tilsynet blev i februar 1990 bekendt med, at de lægelige medlemmer af Københavns Statsamts psykiatriske patientklagenævn ikke mødte i patientklagenævnet, hvorfor nævnet ikke siden midten af januar 1990 havde kunnet udføre de opgaver, som det i henhold til lovgivningen er forpligtet til.

Af § 32, stk. 3, i psykiatriloven fremgår, at klager over beslutning om tvangsbehandling har opsættende virkning, medmindre omgående gennemførelse af behandlingen er nødvendig for ikke at udsætte patienterne for væsentlig fare. Denne bestemmelse var i praksis uden betydning, når patientklagenævnet ikke fungerede, og det stillede såvel det behandlende personale som patienter i en retsmæssigt usikker situation.

Tilsynet bad justitsministeren om at blive orienteret om, hvordan ministeren sikrede, at patienterne i det pågældende område fik behandlet deres klager.

Tilsynet fik herefter oplyst, at Justitsministeriet havde anmodet Københavns Statsamt om en udtalelse.

Tilsynet afgav på den baggrund en beretning den 8. marts 1990. Tilsynet fandt det i beretningen stærkt kritisabelt, at patienter i Københavns Statsamt ikke kunne få behandlet klage-mål over tvangsbehandling og tvangsfiksering. Tilsynet henstillede til justitsministeren om straks at sikre, at klagesager kunne blive behandlet.

Sagen blev herefter taget op i Retsudvalget. Efter kontakter mellem Retsudvalget og justitsministeren, hvor forholdsregler over for patientklagenævns manglende funktioner blev drøftet, fandt den konkrete sag en løsning, og Københavns Statsamts Patientklagenævn genoptog arbejdet ultimo april.

Tilsynet finder det beklageligt, at der henløb ca. 3 måneder, før de psykiatriske patienter blev sikret deres retsmæssige ankemulighed.